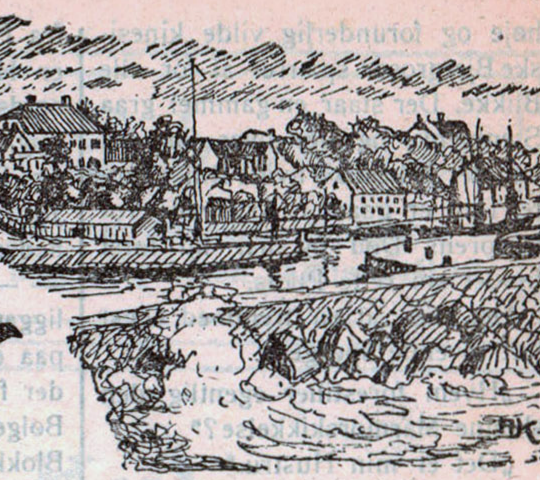




NORDBORNHOLM



Udgaar i Allinge-Sandvig.

Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:

Otto Gornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 361

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 18. Januar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1935

Sommernatsdrømmen.

Fortælling af AXEL THOMSEN.

—o—

„Er der mange derude, Nielsen? De duer ikke meget, de unge Damer, der kommer. De kan ingenting og mangler først og fremmest personlig Kultur!“

„Direktøren stiller ogsaa store Fordringer til sin Privatsekretær“, svarede det gamle, betroede Bankbud.

„Ja, det gør jeg. Er der mange derude endnu?“

„Der er kun en eneste ung Dame tilbage, Hr. Direktør.“

„Naa, Gud ske Lov. Saa bed hende komme med det samme.“

Træt og modvilligt hævede han Blikket fra sine Papirer og saa hen til Døren. I det samme forandredes alle Træk i hans Ansigt. Han rejste sig med et Udtryk af stille, forundret Ærbødighed, vilde gaa frem imod hende, men blev tøvende staaende.

„Gerda Bording“, næsten hviskede han.

Hun stod et Øjeblik tavs, helt optaget af at se paa ham med sit store, mørke, rolige Blik.

„Jeg kommer for at søge Stillingen som Deres Privatsekretær, hvis den ikke allerede er besat? Jeg gik med Villie sidst ind. Jeg vilde ikke staa nogen i Vejen.“

Bankdirektør Kay Ryder vaagnede i sin Seng og slog Øjnene op. Sommernattens blide Maanelys fyldte det store, stille Soveværelse, hvor Altandøren stod aaben ud mod den skønne gamle Have. Han laa lidt, urolig og forventningsfuld, og stirrede ud i Maanelysen. Han saa ikke mere hendes Ansigt, han sukkede og lyttede forgæves.

„Staar Du op, Onkel?“

„Ja, min Dreng, jeg kan ikke sove. Jeg gaar lidt ned i Haven, saa bliver jeg nok igen søvnløs af den stærke Natteluft.“

„Aah, maa jeg gaa med Dig, Onkel?“

„Nej, lille Erik! Husk, Du skal ind til din Skole med det tidlige Morgentog.“

Kay Ryder gik ned i sin natstille Have. Derhenne, hvor de høje og forunderlige vilde kinesiske Bjergroser spærrede af for alle Blikke, satte han sig paa den gamle graa Stenbænk.

Gerda Bording — død for snart tyve Aar siden, smittet ved Infektion ved sit Arbejde som Sygeplejerske paa det store københavnske Hospital, død, mens han var Fuldmægtig i Banken i Paris, et Dødsfald, der gik ham og alle, der kendte hende, til Marv og Ben. Stille, fine Gerda, Etatsraad Bording's eneste Datter, min Barndoms Legekammerat og Nabo fra Strandvejens gamle Villahaver — vi blev tilsidst helt borte fra hinan-

den — og aldrig følte jeg mig Dig rigtig nær, skønt vi en Tid daglig var sammen. Hvad var det, der stod os imellem?

Kay Ryder flyttede sig paa den kolde Stenbænk.

„Aah, det var kun det — ak nej, det er langt mere end et „kun“ — det, at jeg, som Barndommen svandt og vi begge blev voksne, følte mig saa ringe et Menneske, sammenlignet med Dig! Jeg kunde ikke tænke mig, at Du skulde kunne nære dybere Følelser for mig — nej, nej, og det har Du heller aldrig gjort, Gerda, aldrig, det er aldeles utænkeligt — og det var jo derfor, jeg ikke kunde udholde København mere, og tog mod Tilbudet i Paris. — Men i Nat kom Du af egen Villie til mig“ han smilede ironisk — „for at blive min Privatsekretær! Jeg gik med Villie sidst ind. Jeg vilde ikke staa nogen i Vejen. Hvor Ordene passede til dit hele Væsen! — — — Ja, ja, ja, jeg ved det godt, bare en ligegyldig, taabelig Drøm. Men se, hvor den optager mig! Her sidder jeg urolig og forvirret, halvt glad og taknemmelig, men dybest inde helt sørgmodig og bedrøvet, og kan ikke mere sove. — Ak, Gerda, hvor har jeg hulket og sørget, da Budskabet om din Død naaede mig i Paris! Og nu, saa mange Aar efter, bryder Saaret op igen en Nat ved en taabelig Drøm, fordi jeg saa dit Ansigt og hørte din Stemme og Du helt af egen Villie kom til mig.“

Det var en Uges Tid derefter inde i Banken.

„Hr. Arkitekt Bording vilde gerne tale med Direktøren!“

„God Dag, Direktør Ryder! Ja, jeg kommer for at høre lidt om, hvorvidt Banken har taget nogen Beslutning om Prioritetslaanet i mit nye Ejendomskompleks?“

„Vi har ikke haft Sagen til Behandling i Bankraadet endnu.“

Ryder bød ham en Cigar. „Jo, bliv nu lidt, Arkitekt Bording! Vi ses saa sjældent.“

Bording satte sig smilende og tændte Cigaren.

De var et Øjeblik begge tavse. „Jeg drømte om Dem forleden Nat, Direktør Ryder! En mærkelig Drøm for Resten. Min Søster Gerda vilde søge Stillingen hos Dem som Deres Privatsekretær, og opgave sin Sygeplejergerning. Hun havde set i Morgenbladene, at Stillingen var ledig.“

Direktør Ryder lukkede uvilkaarligt Øjnene.

„Ja, det er noget Pjæt, naturligvis“, sagde Bording, da Ryder stadig sad tavs med lukkede Øjne.

Ryder saa omsider hen paa ham. „Deres prægtige Søster! Hvorfor skulde hun dog ogsaa finde paa at være Sygeplejerske? Havde hun ikke faaet den ulyksalige

Ide, havde hun sikkert levet endnu iblandt os.“

Broderen sukkede og sad lidt tøvende.

„Jeg tror nu og har altid troet det“, sagde han langsomt, „at det meget er Deres Skyld, at Gerda blev Sygeplejerske. Jeg ydede bestemt, at hun tog Beslutningen over for Fader og Moder, nøjagtigt den Dag De forlod København og bosatte Dem i Paris.“

Kay Ryder rystede ivrigt paa Hovedet.

„Nej, Bording, nej, — De tager aldeles fejl!“

„Det gør jeg nu ikke. Jeg kan huske, at baade Fader og Moder satte de to Ting i Forbindelse. Gerda selv spurgte ingen — hun havde forøvrigt heller aldrig besvaret et saa indiskret Spørgsmaal. Hun gik jo altid sine stille Veje med alt, der angik hendes personlige Liv.“

Ryder svarede ikke, sad aandsfraværende og legedede med en Tændstikæske.

„Ak, ja, hvor var Fader fortvivlet, da han mistede Gerda. Han var helt ude af sig selv, paa Grænsen af det utilregnelige. Ja, De ved det maaske ikke Han vilde drage Hospitalets Overlæge til Ansvar med Bøder og Fængsel, stævnedes ham endogsaa.“

„Stævnedes Deres Fader Professor Carl?“

Kay Ryder saa hastigt op.

„Og Professoren kom hjem til os paa Strandvejen for at forsvare sig mod den meningsløse Anklage. Han var selv aldeles opreven af Sorg. Fader opgav i samme Nu sit Sørgesmaal — og jeg ved, de var nære Venner Resten af Livet. — — Jeg kan huske, at Fader i sit Testamente overdrog Professor Carl den mærkelige og mystiske Marmorstatue af den unge Kvinde i lang græsk Chiton, der stod i vor Have efter Gerdas Død, og som Professor Carl kaldte Alkestis efter Euripides's Tragedie. Om det var Dronning Alkestis, ved jeg ikke, men der var virkelig ogsaa noget i det Ansigt, der mindede om Gerdas Træk.“

„Den Statue har jeg desværre aldrig set.“

„Jo-o, har De ikke?“

Ryder ryster paa Hovedet.

„Jeg har ikke været i Deres Forældres Hjem efter Frøken Gerdas Død. Ak ja, det er længe siden, Bording! Deres Forældre er forlængst begge døde, ogsaa mine. Vore ædle fine Strandvejsvillae er jævnet med Jorden, og store, grimme Huse opført paa vore Havers Grund. Hvordan er det — lever Professor Carl endnu?“

„Ja, tilbagetrukket som Pensionist og Enkemand og meget afældig ude i Ordrup i en lille Villa.“

Bankbudet kom ind. En tilsagt Herre vil tale med Direktøren.

Arkitekten rejste sig.

„Farvel, Arkitekt Bording! De skal snart høre fra os. Jeg skal anbefale Sagen. — Og Tak for den fortrolige Samtale!“

Nogle Dage efter gik Sagen i Orden. Bording sendte en Tak og følgende lille Skrivelse:

„— — Vor Samtale i Banken forleden bragte Minderne om min afdøde Søster saa stærkt frem i mig, at jeg om Aftenen hjemme sad og syslede med hendes efterladte Breve, som jeg før aldrig har læst. Jeg fandt indlagte Brev fra Gerda til Mor, der paa det Tidspunkt var paa Kurophold i Tyskland. Jeg tror, det vil interessere Dem at læse det, derfor sender jeg det. Behold det blot.“

Kay Ryder tog det lille gulnede Papir og læste Gerdas klare, faste Skrift:

„— — Du kan nok huske Kay Ryder, Prokuratørens Søn, vor Strandvejsnabo. Hvorfor gled han helt ud af vort Liv? Jeg vil gerne sige Dig det, Moder, men kun Dig; han er den eneste Mand, jeg nogen Sinde har holdt af, og den eneste, jeg nogen Sinde vil komme til at holde af. Da han rejste fra Landet, var det, jeg valgte at blive Sygeplejerske, ikke af Bitterhed mod ham, aah nej, slet ikke, men fordi jeg dog et Sted udenfor mit Hjem maatte anbringe al min overskydende Følelse og Resten af mit Hjerte. Der vidste jeg, at hele mit Væsen vilde blive modtaget med Tak og Varme — og jeg tog Gud ske Lov ikke fejl.“

En Eftermiddag stod Direktør Ryder uden for en lille Villa i Ordrup og ringede paa:

„Mon jeg træffer Professoren?“

Han blev ført ind i et Arbejdsværelse og sad der længe og ventede.

Professor Carl kom ind, lille og sammesunken.

„Mit Navn er Bankdirektør Ryder, Søn af afdøde Prokurator Ryder, der var Nabo til Etatsraad Bording paa Strandvejen. Og min Barndomsveninde var Gerda Bording.“

„Gerda Bording!“ gentog Professoren og hans Væsen forandrede pludseligt og blev meget mildt. „Aah, sæt Dem dog ned i der i den gode Stol, Direktør Ryder! Det er jo om hende De vil tale med mig. Ak ja, Gerda Bording! Hende kan vi nu aldrig glemme, vi, der kendte hende.“

„Har Professoren endnu den Statue — Alkestis's — De arvede efter Etatsraad Bording?“

„Ja, den har jeg. Vi vil straks gaa ud og se den i Havens skønne Efteraarslys, — Husker De mere Euripides's gribende Tragedie om Alkestis?“

„Ja, jeg husker den. Jeg læste den forøvrigt igen i Gaar Aftes som en Forberedelse til denne Samtale.“

Professoren sad lidt og saa ud mod Haven, hvor Efteraarsløvet faldt fra alle Træer.

„Jeg bad engang Gerda Bording læse den — — for jeg syntes i al Hemmelighed, at hun var den eneste unge Kvinde, jeg havde truffet, som virkelig lignede Askestis. Havde Gerda Bording været gift, er jeg overbevist om, at hun — som Alkestis — uden Tøven havde ofret sit eget Liv til Guderne for dermed at opfylde Guderne strenge Beringelse for hendes Mands, Kongens, fortsatte Liv. Ingen vilde ofre Livet for den unge Mand, De husker, hverken hans Fader eller hans Moder, skønt de begge var gamle og mætte af Dage, ingen, ikke en eneste Ven eller Slægtning, slet ingen og Sagen hastede, uden hans unge Hustru. — Naa, saa læste hun da Alkestis.“

„Og hvad sagde hun?“

„Hun fandt Fortællingen meget smuk. Men da vi talte om Alkestis's opofrende Heltegerning, vilde hun slet ikke anerkende den. — Nej, ved De nu hvad Professor Carl, saadan vilde virkelig enhver Hustru handle“, erklærede hun, „hvis hun fik 'det Valg af Gud og virkelig var en Hustru.“

— Ja, hun var prægtig, Gerda Bording. „Høj, slank, mørk, en ægte græsk Skikkelse. Ansigtet var maaske ikke helt saa smukt, som man uvilkaarligt syntes, lidt uregelmæssigt og ikke helt harmonisk i alle Træk . . . men dette dybe, varme, rolige og ærlige Blik fra de store brune Øjne! Hun havde en utrolig Magt over for selv de vanskeligste Patienter, og undertiden maatte hun „laanes ud“ til andre Afdelinger, naar en særlig umedgørlig Patient skulde beroliges med kærlige Hænder. — — For mig, der mistede hende saa brat og uventet, var det en Sorg, som jeg aldrig senere har forvundet.“

„Var hun ikke meget ombejlet paa Hospitalet? Jeg var i Udlandet før og ved hendes Død og kunde ikke længere følge hendes Veje?“

„Ombøjlet? De mener, om hun havde mange Tilbedere blandt mandlige Patienter og de unge Læger?“ — Professoren sukkede. „Der var vist ingen, der for Alvor fordristede sig til en saadan Tanke. Noget uberørligt og over os andre ophøjet var derover den unge Kvinde. Vi standsede vist alle i vore Følelser over for hende ved . . . ved . . . ved den beundrende Ærbødighed. Og det var i Grunden Synd imod hende! Hvad maatte hun dog ikke være blevet som Hustru — for den, hun selv havde udvalgt og vilde følge!“

Naar man fordyber sig nede i Direktør Ryders gamle, skønne Have, kommer det Øjeblik, da man betaget og forbauset standser et Sted, derhenne, hvor de

høje og forunderlig vilde kinesiske Bjergroser spærrer af for alle Blikke. Der staar en gammel graa Stenbænk, og lige over for den straal Alkestis's hvide Billedstøtte. Den er gaaet i Arv ved Professorens Død og har nu først fundet sin rette Plads.

Det sker, at en fremmed Gæst lidt tøvende spørger:

„Hvem forestiller egentlig den skønne Marmorskikkelse?“

„Det er min Hustru.“

„Deres Hustru? Jeg anede ikke, Direktøren . . .“

„Hun døde før vort Bryllup.“

Korsika.

—:—

Navnet Korsika betyder „Skovens Land“, men i vore Dage er Skovene ikke saa mange og store som i gamle Dage. Store Strækninger, der engang var skovklædte, ligger nu hen som Hede og Øen er bleven fattig. Jorden er frugtbar nok og Klimaet fortræffeligt, men Nutidens Korsikaner deler sine Forældres Foragt for hjemligt Arbejde og bestiller aldrig mere end han er pisket til for at faa Føden og Klæderne, det være sig enten han avler Frugt eller Oliven, eller han har Faar eller Geder paa Græs eller driver Fiskeri.

Husene paa Landet er smaa, lave Hytter uden Vinduer, i Byerne holdes de i en meget daarlig Forfatning. En Rejsende, der i Fjor foretog en Automobiltur paa Øen fortæller, at han i Byen Corte saa utallige Huse, hvor Malingen var borte og Ruderne slaaet itu.

Skibe fra Frankrig lægger til ved Havnestaden Bastia paa Øens Nordside. En Halvø strækker sig herfra over mod Frankrig. Byen er omgivet af stejle Bjerge, der trodsigt hæver sig op af Havet. Paa Bjergsiderne vokser Oliventræer, Egtræer og Elme, hist og her hæver sig en Borgruin, et Kapel, omgivet af Cypresser og forvitrede Gravmonumenter. Ned ad Stranden til klinter en fattig Fiskerby sig op til Bjergskraaning, medens Middelhavet længst nede breder sin uendelige Flade, ultramarineblaat og glitrende i Sol, graat, glansløst og mørkt i Storm.

Ikke mindre vildt er det Landskab, man møder, naar man følger den Vej, der fra Bastia fører ind i Landet. Snart er man inde i en øde Bjergegn. Truende og nøgne Klipper, omkring hvis sønderrevne Spidser Rovfuglene svæver, hæver sig, hvorhen man vender Øjet. Passene paa Korsika ligger meget højt, og i Løbet af meget kort Tid er man oppe i den evige Sne's Regioner. Fattige og graa Landsbyer, hvor Bønder og Hyrder bor, nogle ensomme Vandringmænd, der drager over Vildmarken — det er alt, hvad man ser af Mennesker paa mange Timers Rejse.

Østkysten af Korsika har i Modsætning til den stejle Vestkyst et smalt og sumpet Lavlandsbælte langs Havet. Havet er grundt langt ud, og større Skibe kan derfor ikke anløbe Havnene. Ved Portovecchio — en lille søvrig Idyl, hvor en Bil vakte uhyre Opsigt og fik alt Arbejde paa Byens Hovedgade til at standse — gaar Havet ind som en Fjord. Fra et Højdepunkt ovenfor Byen har man Udsigt over det smukke Landskab, den hvide By, den sølvgraa Olivenskov og de sneklædte Bjerge i Baggrunden.

Afstandene paa Korsika er ikke store — hele Øen er kun 18 danske Mil i Længden og 8 Mil i Bredden — saa man kommer let

fra Portovecchio til Bonifacio, der er Havnestaden paa Øens Sydspids. Vejen er jævn og ensformig med lave Banker, hvor Krat og Buske vokser i den magre Jord. Intet forraader den Skønhedsaabenbaring, som venter en — en vældig Kurve, og der ligger Bonifacio. En By, opført paa en Halvø af hvide Klipper, der falder lodret ned mod Havet. Bølgerne skyller mod vældige Blokke nede ved Stranden. I Havnen ligger en Flotille af Fiskerbaade med farverige Sejl. En mægtig Borg hæver sine gule Mure over Byen.

Hele Bonifacio er som et Væld af Lys — Hav og Klipper fanger hver Solstraale og tilbagekaster den med blændende Genskin. I det fjerne skimtes Sardinien's Kyst som en blaa Linie i Horisonten. De yderste Huse i Bonifacio staar helt ude ved Klippeskrænten. En Vej, der ifølge Sagnet skal være udhugget paa en Nat af erobringslystne Barbarer, fører op fra Stranden. Sorte Fugle kredser uroligt frem og tilbage, spejdende ud over Havet. Bølgerne nynner dog ikke som tidligere en Advarsel om fjendtlige Flaader, der nærmer sig Kysten. Romerne kom i sin Tid, hidlokkede af de store Skove.

Korsika har set mange Fjender i Aarhundredernes Løb — Vandaler, Saracener, Vikinger, Pisaner, Genusere og Franskmand. Tappert og stolt har Folket værget sin Frihed. I lange Tider maatte de forlade Stræder og Smaabyer ved Kysten og trække sig tilbage til de utilgængelige Bjerge — indtil den Tid kom, da Fjenden drog sin Vej igen eller blev jaget bort.

Turen gaar op i Bjergene til en lille By ved Navn Batelica. Værts-husdøren aabnes af en ældre Kvinde, der er klædt i sort som de fleste af Korsikas Kvinder, og med et sørgmodigt Udtryk i de graa Øjne. Hun er alene i Hjemmet. Verdenskrigen har taget begge hendes Sønner, hendes Svigerdatter arbejder i Lyon, og hendes egen Datter havde ikke Ro før hun kom afsted til Paris.

Korsikas Ungdom trives ikke længer i de ensomme og fattige Byer, hvor Livet er karrigt og ensformigt. Hele Byer er uddøde, fordi hele Ungdommen er draget ud. Mellem olivenklædte Høje og mægtige Egeskove gaar Vejen tilbage til Havet. Vestkysten er rig paa Bugter, der gaar dybt ind i Landet. Her ligger Ajaccio, Korsikas største Stad, mellem Hav og sneklædte Bjerge. Ved Stranden vokser Palmer, Mimoser og Kaktus'er med straalende røde Blomster. Korsika forener det storslaaede med sydlandsk Yppighed og Farvepragt.

(Efter „Landet“.)

Kaj Lykke.

—:—

Af den kendte Adelslægt Lykke er Kaj Lykke vel nok det berømteste Medlem af Slægten.

Han var uhyre rig; men førte en noget fortunlet Tilværelse. Han levede under Frederik den 3. og Kristian den 5., men forvistes fra Hoffet, og Grunden hertil var, at han i et Brev skulde have fremsat nogle fornærmelige Udtalelser om Dronningen, den stolte og herskesyge Sofie Amalie. Herom fortælles:

Kaj Lykke havde engang paa en Rejse truffet en adelig Dame, som han blev stærkt forelsket i. Til hende skrev han et Brev, hvori der bl. a. stod:

»Jeg er Ejer af 15 Godser, har udmærkede Ahner, stor Tapper-

hed, og megen Rigdom. Jeg er saaledes en Kavalier med saa storartede Egenskaber, at Landets fornemste Dame ganske sikkert ikke vilde give mig en Kurv, hvis jeg friede til hende.«

Men alligevel afslog Damen hans Tilbud og viste Brevet til flere af sine Veninder. (Brevet skal endnu findes i Rigsarkivet i København). Disse tog Afskrift af det, og tilsidt havnede en af disse hos Hoffet. Originalbrevet forlangtes udleveret, og da det ankom, fik Kaj Lykkes Fjender et vægtigt Vaaben i Hænde mod ham. Hans Skrivelse blev udlagt saaledes, at med Udtrykket »Landets fornemste Dame« mentes der Dronningen og ingen anden. Og sligt vilde den stolte Sofie Amalie ikke lade ustraffet gaa hen.

Straks forvistes han fra Hoffet, og dernæst indstævnedes hun Kaj Lykke for Retten, og han tilstod sig skyldig, hvorfor han blev idømt en stor Pengebøde; men da denne ikke blev betalt, blev han indstævnet for Højesteret for Majestætsforbrydelse. — Men da var Kaj Lykke allerede flygtet til Skaane. Højesteret dømte ham fra Liv, Ære og Gods, men da man ikke kunde faa fat paa ham, blev Dommen eksekveret in effigie, d. v. s. man lod et stort Træbillede, der lignede Lykke, halshugge paa Slotspladsen, og alle hans Godser blev konfiskeret.

Lykke havnede i Indien, hvor han gik i hollandsk Krigstjeneste, men da Sofie Amalie var død, gav Kristian den 5. ham Lov til at vende tilbage til Danmark. Han døde hos sin Steddatters Mand Johan Rantzau til Bramminge 1699.

Flere af vore Digttere har behandlet Kaj Lykke i deres Bøger.

Ægtefæller.

—:—

Der findes Ægteskaber, hvor man uvilkaarlig kommer til at tænke paa en Vogn, hvor begge Heste trækker — men hver sin Vej, saa at det til sidst ender med, at Vognen splintres i Stumper og Stykker. Man siger uvilkaarligt til sig selv: „Hvor er de Mennesker dog taabelige, og hvorfor kan de dog ikke forstaa, at de paa den Maade aldrig kommer videre, at det maa vedblive at være et Liv uden Lykke, et Hjem uden Glæde.“

Mand og Hustru maa være enige om at trække Hjemmets Byrder, fælles om at bære Sten til at bygge dets Lykke; sammen maa de bære Arbejdet, Glæderne og Sorgerne; der maa være et Væsen, én Aand i Hjemmet, én fælles, ærlig Vilje til at skabe dets Lykke.

Og Hjemmets Lykke bestaar ikke i det at tjene mange Penge, at spise god Mad, gaa i fine Klæder og holde Selskaber; gjorde den det, saa vilde ethvert penge- rigt Hjem jo være Lykke. — Nej, Hjemmets Lykke bestaar først og fremmest i Fred. Ikke den Slags Fred, hvor den ene af Ægtefællerne stedsse tier og gaar til Side for at holde paa „Freden“, thi en Fred af den Art er kun lidet værd.

Freden maa være baade Mandens og Hustruens, deres fælles Opgave, det, hvorpaa de begge arbejder med ærlig og god Vilje. Naar Hjemmet har den Fred, er det lykkeligt. Da lærer Børnene gennem Forældrenes levende Forbillede, hvad Fred og Samdrægtighed er værd, og de vil altid mindes Hjemmet, som et stærkt og kærligt Hjem, hvor Lykken kunde trives, var end Kaarensmaa.

Uddrag af Hammershus Birks Politi-Protokol.

Af Kapt. K. E. S. Koefoed.

—:—

1786. Carl Frederik bor i et Fæstehus paa Slottets Grund (nu „Hotel Hammershus“) sammen med sin Hustru Margrete Hansdatter og deres fem Børn. De er meget fattige og ernærer sig fortrinsvis ved Betleri. De tilstaa at have stjaalet 2 Faar fra Mads Pedersen.

1787. Jens Sahlgren tiltales, fordi han har lagt et stinkende Aadsel ved den saakaldede „Skomagerehold“ Østen for Allinge. Han forsvarer sig med, at han har lagt det der, hvor „Natmanden“ forud slagtede Heste og lod Kødet ligge for Hunde og Rovdyr. Senere flyttede han det til „Grønne Dal“. Peder Andersen fra Vandmøllen nord for Allinge møder bl. a. som Vidne.

1789. Kæmner Anders Nielsen Thorn, Hans Jensen Møller og Jacob Hansen Holm (døde barnløs 1814) faar Bøder fordi de egenmægtig og uden Birkefogdens Tilladelse har pantet Borgere, der var udeblevet fra Vejarbejde.

Detailhandler Thor Berg maa bøde til Fattiggassen, fordi han brugte en udslidt særdeles gammel Vægt (en 2 lybske Lods Vægt).

1796. Den konstituerede Birkedommer Prokurator Michel Grønbech fungerer ved Politiforhøret. (Prokurator Michel Pedersen Grønbech f. 1724 d. 1797 var Stamfader til den senere saa talrige Familie Grønbech. Dog stammer ikke alle af dette Navn fra M. P. G., idet en anden Grønbech samtidig levede i Allinge, nemlig Jørgen Andersen G. fra hvem bl. a. Jørgen Grønbech stammer.)

1797. En Tyv ved Navn Hans Christian Ridder paagribes.

1798. Hans Hillebrand møder som Værg for Jens Grønbergs Datter Karen, der vil skilles fra sin Mand Hans Mikkelsen Kaas. Hans Mikkelsen Kaas drikker, mishandler sin Hustru og vil sætte Ild paa sin Gaard. Han skal holdes i Forvaring hos sin Frænde Valentin Kaas med 2 Mands Vagt, hvem det tilholdes aldeles ikke at lade Fangen faa mere Brændevin end en Sopken Morgen og en Aften.

Fangens Svoger Morten Larsen (ved Slottet) tilbyder at tage ham i Huset og passe paa ham.

Senere bestemmes det, at man vil lade ham gaa til Søs, (saasart Paasken er forbi og Søfart begynder) i nogle Aar for at komme ud af ond Vane og Lediggang.

Det lykkedes aabenbart ikke, for i Nov. 1800 kommer han paany i Forhør. Han vil ikke tage af Landet og plager stadig Konen, hvis Dør han vil brække op med en Økse.

En Gæst hos Toldbetjent Grønbech er død af Forgiftning. Haagen Boes indrømmer, at have købt Rottekrudd af Thor Berg i Allinge. Lars Kinafarer tages i Forhør.

1. Juli 1801 var der Opløb og Slagsmaal angaaende nogle Drikkepenge, som engelske Officerer havde givet nogle af Borgersoldaterne, som havde vist Officererne rundt. Fændrik Anders Nielsen Alling (død 1816) kommanderede Vagten under Løjtnant Mossin og Kaptajn Hammer. Opløbet splittedes af Dragoner til Hest med dragne Sabler. Sergent Pil lægger sig imellem og siger til Dragonerne, at de ikke skal adlyde en Nar og en gal Mand (Fændrikken). Post for Gevær fik et Slag i Ansigtet og en blodig Haand. Nogle truede under Tumulten Drago-

Moderne
Ure
Væg-
Consol-
Nips-
Vække-
Conrad Hansen
Allinge Ur- og Guld-
medeforretning
Tlf. 140

nerne med, at de havde Krudt og Kugler til deres Bøsser, hvorfor Rytterne bad Løjtnant Mossin om Tilladelse til at ride samlede om Natten, fordi de var bange for Overfald.

Sagen afgjordes i Mindelighed med Bøder, da alle bad deres foresatte saa mindelig om Tilgivelse, de havde handlet i Ubesindighed og ikke tænkt paa Lovens (Krigsartiklernes) Strengthed. Særlig bad Sergent Pil Fændrik Alling om Forladelse. Han og de andre fik den.

Fortsættes.

Fra Uge til Uge.

—:—



Dr. Mabuses Testamente

har Fredag Aften Premiere i Allinge Biograf. Denne Film, der vel nok er en af de mest realistiske Kriminalfilm, der er vist her i Landet, er instrueret af Tyskeren Fritz Lang, Skaberen af Storfilmene „M“. Den kostede Fritz Lang et helt Aars Arbejde, og Filmselskabet over 2 Mill. Kroner, men da den skulde have Premiere i Berlin, forbød den tyske Cencur Filmen i Tyskland, idet de hævdede, at den var for realistisk. Filmen fortæller om en vidtomspændende Organisation af Storforsværgere, der ledes med jernhaard Haand af en Mand, som ingen af dem nogen Sinde har set: „Manden bag Forhængen“.

Overfor bringer vi et Billede af den bekendte Skuespiller, Lohmann, der spiller Rollen som Opdagelsesschef.

Et Jubilæum.

For 25 Aar siden indviedes Allinge Sygehus; før den Tid maatte alle Patienter, der ikke kunde ligge hjemme, køres til Amtssygehuset, en lang og anstrengende Tur med Hestekøretøj, Biler eksisterede den Gang ikke, og de syges Lidelser forøgedes selvfølgelig meget under Kørselen.

Sygehuset har gennem disse 25 Aar stadig været fuldt belagt med Patienter, og Pladsforholdene blev mere og mere indskrænkede. En Udvidelse var i høj Grad paakrævet, men som sædvanlig maatte Allinge vente og opnaede, efter længere Forhandlinger, kun en Udvidelse af Køkken og Vaskehus samt Indlæg af Centralvarme og Varmtvand. Disse Arbejder er nu fuldførte, og Sygehusets Bestyrelse har derfor ment at Jubilæet og den nu tilendebragte Udvidelse burde fejres ved en lille Festlig-

Udsalget begynder Fredag d. 18.

SKO for Herrer, Damer og Børn til smaa Priser.
Børne-Gummistøvler fra 1,85.
Paa alle kurante Varer gives 10 pCt.

Skotøjsforretningen CENTRAL

Vil De forøge Deres Omsætning?

Selvfolgelig, det vil enhver Forretningsmand - men hvordan lader det sig gøre? Ved Reklamering! Den Tryksag, der er smukt og moderne udført, vil altid virke stimulerende paa Deres Salg.

Et fikt lille Reklamekort, et Reklameblotting eller en Brochure vil minde Publikum om Deres Forretning eller Virksomhed, og om Fordelen der er ved at købe hos Dem - og det er slet ikke dyrt!

Lad os udarbejde Dem et Forslag

og give et Tilbud; vor Erfaring staar til Deres Raadighed. - det er Telefon 74.

Gornitzka's Bogtrykkeri Allinge

Udsalget i MAGASIN DU NORD

Trods den overvældende Tilslutning paa vor første Udsalg dag og efterfølgende Dage, har vi endnu mange ekstra Tilbud foruden de 10 pCt. - Staar De for Køb af Varer, som alligevel skal anskaffes i Aarets Løb, tilraader vi Dem at benytte Lejligheden nu under Udsalget, - det kan kun blive til Deres Fordel.

Vi har mange gode Dame-Sommerfrakker, som sælges til halv Pris og derunder, samt Mængder af Rester til meget smaa Priser.

Leverandør til Vare- og Landbrugslotteriet.

Victor Planck, Allinge.

STAMMERSHALDE
er aabent hele Aaret Billiard til fri Afbenyttelse

Vort store aarlige Udsalg

begynder Mandag 21. Januar.
Masser af Fodtøj sælges til langt under den virkelige Værdi.

Se Vinduernes! Bemærk Prisernes!

Carl Larsen's Skotøjsforretning

VESTERGADE ALLINGE

Islandsk Lammekød

er igen hjemkommen.
Kvaliteten er Top-fin!

Tlf. 10. E. M. BECH.

Averter i NORDBORNHOLM

hed for en indbudt Kreds. Lørdag d. 26 ds.. Kl. 15 bliver der en lille Indvielseshøjtidelighed paa Sygehuset, og der slutes af paa Hotel „Allinge“ ved en Kop Kaffe.

Glem ikke

at De billigst og bedst faar Deres Forretnings- og Foreningstryksager hos os. Vi er altid til Deres Tjeneste med Priser og Tilbud.

Har De tænkt over, hvor meget et smukt udført Ark Brevpapir betyder? Vi giver gerne Udkast - selvfølgelig gratis

Gornitzka's Bogtrykkeri

Biografen.

Fredag og Søndag Kl. 8.

Dr. Mabuses Testamente

Dg. Nyh. skr.: Tilskuerne sidder som paa Gløder fra Filmens første til sidste Meter, Forbudt for Børn.

Til Vintersprøjtning af Frugttræer

anbefales

Triumf special og Carbokrimp der dræber Æg af Insekter, Tæger og rødt Spind.

Ginge Sprøjter

og Tilbehør til samme fremskaffes omgaaende og sælges til Fabrikens Priser.

P. C. Holm, Allinge.

Svinekort købes.

Altid højeste Pris.
Axel Frederiksen, Allinge.
Tlf. 25.

Et Parti Skotøj

udsælges meget billigt.
Bidstrups Skotøjsforretning Sandvig

Saltet Sommersild

er til Salg hos Fiskehandler
M. Jørgensen,
bagved Teknisk Skole, Allinge.

Kløverhø

er til Salg.
Chr. Schou, Tein.

4 Ugers Grise

er til Salg paa Boesvang, Allinge.
Grønnegaard.

Fra 1ste Februar gives

Undervisning

i forskelligt Broderi for større Piger.
Marie Salmon.

Vi sender Dem „Nordbornholm“ hver Uge.

Tænk ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Vi mødes i Palmehaven

paa Søndag (d. 20.) til Koncert-Dansant
Kom og tilbring en hyggelig Aften. Aabent til 12.

Nødde-Kul

er nemt og billigt Brændsel - ogsaa til at blande med Cinders og Koks! Vi har paa Lager foruden Nøddekul: Engelske Ovnkul Tyske do. Westfalske Cinders Brunkuls Briketter i de bedste Kvaliteter til billigste Priser. Køb derfor Deres Brændsel i

Nordlandets Handelshus

Skøjter og Brodder

er godt, naar det er glat! Bedst og billigst hos E. M. BECH.

Færdselsreglement.

Efter Færdselsloven af 1. Juli 1932.

Vær altid opmærksom, naar De færdes paa Kørebane.

Fodgængere maa ikke færdes langs ad Kørebane, naar der findes brugeligt Fortoug, og der er Plads paa dette; er dette ikke Tilfældet, har de Ret til at færdes langs Kørebane, men skal være agtpaaagiver overfor den øvrige Færdsel. (§ 5).

Kørende skal udvise særlig Forsigtighed ved Kørjel fra en Gade eller Vej ind i eller over en anden, ved Standsning eller Forandring af Færdselsretning ved Kørjel over Jernbanebroer, Gade- eller Vejstryds og Fodgængerfelter, forbi Sideveje, gennem Porte etc. Vendinger skal ske til venstre; Vending og Baglænskørjel maa kun ske, naar den ikke generer den øvrige Færdsel. (§ 9).

Forbipasserer bagfra i Gadestryds er forbudt.

Til højre svinges i tort Bue, til venstre i meget stor Bue.

Ved Sving til højre: stræk i god Tid forinden Haanden langt ud til højre. Ved Sving til venstre: stræk i god Tid forinden Haanden langt ud til venstre. Tegn med Pisten er ikke nyt.

Intet Køretøj maa holde stille, hvor det generer Færdselen.

Naar kørende møder hinanden, skal de begge holde saa langt til højre, at der er rigelig Plads imellem dem. Forhikørjel bagfra skal ske til venstre, og maa kun ske, naar det kan ses, at Vejbanen er fri. Den, der kører forrest, skal straks holde tilbage og give rigelig Plads til Forbikørselen, naar han varstøer derom. (§ 10).

For at undgaa Sammenstød mellem kørende, der færdes saaledes, at deres Beje støres, har den, som har den anden paa højre Haand, Vigepligt. Denne Bestemmelse fritager dog ikke den anden for Forsigtighed. Naar den skal der vises Forsigtighed ved Færdsel fra en mindre befærde Vej til en mere befærde Vej eller Gade. Den, der kører ud fra en Ejendom eller Grundstykke, har Vigepligt for Færdsel fra begge Sider. (§ 11).

Naar et holdende Køretøj foretager Udsving ved Igangsaetning, gives Tegn som ved Vending af Færdselsretning. Kør ikke ind i et Vigtog, Troppeafdelinger eller Processioner. Lygtetændingstiden er en halv Time

Fest uden Sange er ikke nogen rigtig Fest!

En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. - En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faar De i Allinge Bogtrykkeri.

efter og en halv Time for Solens Opgang, og indenfor denne Tid skal alle Høstetøjer være forsynet med en klart lysende Lygte paa hver Side med hvidt Lys og en Baglygte med rødt Lys, hvis ikke Forlygterne viser saadan rødt Lys bagud. Ogsaa Trækvogne skal have Lygte, hvor der ikke er Gadebelysning.

Naar Cyklisten ligger i højre Side af Gaden, skal Cyklisten benytte den, med mindre han har Pakker paa Cyklen, der er bredere end Styret.

Naar dobbelt Cyklisti, som er beregnet for Cykling i begge Retninger, ligger i venstre Side af Gaden, er Cyklisten berettiget, men ikke forpligtet til at benytte den.

Cyklist skal til enhver Tid holde saa langt til højre som muligt, og det er forbudt at cykle paa eller over Fortoug eller ud af Porte etc. Cyklist maa ikke hage sig bagi andre Køretøjer, og paa en Cykle maa ikke befordres flere Personer, end den er indrettet til. Enhver Cykle skal være forsynet med Rattestøj og i Lygtetændingstiden med klart lysende Lygte (der ogsaa skal lyse til Siderne).

Cyklist skal altid have mindst en Haand paa Styret og begge Fødder paa Pedalerne.

Paa Landevejen er i Følge § 8 i Færdselsloven saa vidt muligt den yderste Meter af Vejbanen forbeholdt Cyklisten (altsaa ikke den halve Landevejsbredde); udover denne yderste Meter skal Cyklisten altid vige for Motorkørende, og hvor der er Cyklistier, er Cyklisterne henvist til disse.

Giver en Politibetjent Dem et Tegn, saa ret Dem i alle Tilfælde ubetinget derefter.

Det kan koste indtil 1000 Kr. at overtræde disse Regler foruden muligt Erstatningsansvar.

Distraction.

Med Ordet Distraction plejer man som bekendt at betegne en egen Art Adspredthed, og det er navnlig lærde Folk, der beskyldes for at lide af denne Fejl; de har Hovedet saa fuldt af alle deres lærde Tanker og Spekulationer, at de glemmer alt omkring sig.

At en saadan Adspredthed kan give Anledning til mange, overmaade morsomme Tiltælde, siger sig selv. Nogle enkelte skal fortælles her.

Man fortæller saaledes om den berømte engelske Biskop Thomas af Terbury, at han var saa adspredt, at han paa sin Bryllupsdag aldeles glemte, at han skulde gittes, indtil hans Tjener til hans store Forundring, kom med Brylluppet. — Ved en anden Lejlighed stod samme Mand og førte en lærd Samtale med en af sine bekendte. Det skete da, at en Mygstak ham paa det ene Ben. Til Forundring for den Herre, han talte med, holdt han pludselig inde og gav sig til at klø nævnte Herre paa Benet.

En berømt fransk Digter havde ligeledes en daarlig Hukommelse. Engang var han tilsagt til Audiens hos Kongen for at overrække denne sin sidste Bog. Han holdt i den Anledning en lang, smuk Tale til Kongen og opdagede saa, da han var færdig, og skulde overrække Bogen — at han havde glemt den hjemme.

En anden Gang kom han for at besøge en Ven, hvis Begravelse han havde bivaanet nogle Dage før. Da han fik at vide at vedkommende var død, blev han meget bestyrtet.

Om en lærd tysk Professor fortælles følgende. Han var paa Besøg hos en Ven, der havde gennemgaaet en farlig Sygdom, og han havde i den Anledning taget en Klasse Vindruer med til ham. I Samtalens Løb begyndte imidlertid den lærde Herre at plukke den ene Drue af efter den anden op putte dem i sin egen Mund. Til sidst havde han spist dem alle sammen. Da han skulde gaa, rakte han den nøgne Stilk til Vennen, sigende: — Spis disse Druer, de vil gøre dig rigtig godt!

Om en fransk Greve fortælles, at da han en Dag mødte en bekendt Politiker paa Gaden, og denne standsede for at hilse paa ham, affærdigede ham med følgende Ord: — Det gør mig ondt for Dem, stakkels Mand, men jeg giver aldrig noget paa Gaden.

Da den anden alligevel gjorde Forsøg paa at indlede en Samtale, afbrød ham utaalmodig sigende: — Hørte De ikke, jeg sagde, at jeg ikke giver noget! Det er skammeligt, at en saadan Dagdriver skal gaa omkring og tigge og antaste Folk paa Gaden!

Først da den anden ikke kunde lade være at le, opdagede han sin Fejltagelse.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassetilkaar 3 — — Boxer udlejes.

Selvbeherskelse.

Af MONA GARDNER.

Paa Dansk ved FRANK RAVNKILDE.

Lydløst gled de indfødte Boys med nøgne Fødder over Marmor gulvet, bærende en næsten endeløs Række af Fade frem og tilbage. Rundt om det lange Bord gik Passiaren livligt. Man befandt sig i et af disse typiske Selskabslokaler, der findes i enhver Koloniembedsmands Sommerhus i Indien. Med det fritliggende Tremmeværk, det mørke Træpanel og de brede, franske Døre, der aabnes til begge Sider lignede Hus: t nøjagtigt den sædvanlige engelske Bungalow.

Middagen havde allerede strakt sig over et Par Timer, og den røde Burgunder løste Tungerne. Det gik ikke ligefrem højrostedt til, men alle tyve Gæster havde naaet den Grad af Velbefindende, hvor enhver Bemærkning bliver modtaget som en Aandrigheid.

En Dame i jadegrøn Kjole raabte med en smittende Latter:

„De tror vel, Oberst Bentley, at vi stadig er de samme skrøbelige Væsner, som paa vor Bedstemødres Tid?“

„Jeg maa tilstaa“, svarede Obersten, „at Kvinderne nutildags ikke mere ser saa skrøbelige ud. Men jeg er overbevist om, at de lige saa let bringes ud af Fatning, som paa den Viktorianske Tid.“

„Med andre Ord, De tror, at vi stadig falder i Afmagt ved Synet af en Mus?“

„Naa, ikke netop det. Det er et overstaet Stadium heldigvis — eller maaske desværre? Det har altid været en interessant og underholdende Leg for Kavallererne at kalde afmægtige Damer tilbage til Livet igen.“

„Jeg kunde ikke tænke mig noget morsommere end at faa en saadan nervesvag Skabning under min Behandling“, udbød Norman Scott, der altid var oplagt til Spøg. Det var ikke alle, der lagde Mærke til, at der trods hans spøgefulde Ord, laa et skarpt Blink i hans lyse Øjne.

„De har misforstaaet Oberst Bentley“, indskød Geoffrey Harris. „Han mente, at ved en hvilken som helst uforset Hændelse har Kvinderne ikke i samme Grad deres Nerver under Kontrol som Mændene.“

„Aa, Geoff, jeg finder, at den evige Uro for at Familiesmykkerne ikke skal blive stjålet, kræver Nerver nok“, svarede hans ulogiske lille Kone Evelyn, en henrivende Brunett.

„Det er der ikke Tale om, kæreste. Hvad jeg vil sige, er: Hvis vi f. Eks. pludselig staar overfor en Indbrudstyv, vilde jeg bestemt komme mindre ud af Fatning end Du vilde.“

„Naturligvis“, blandede Oberst Bentley sig igen ind i Samtalen. „Kvinden reagerer i et saadant Øjeblik ved Skrig, medens Manden, selvom han maaske føler sig ligesaadan til Mode, besidder det Gram Selvbeherskelse, hvorpaa det kommer an her i Livet.“

Smilende betragtede Norman hver enkelt Gæsts Mine, idet han med Øjnene gik Bordet rundt, indtil hans Blik standsede ved Værtinden. Et mærkeligt Udtryk laa over hendes Ansigt, Frygt stod et Sekund at læse i hendes Øjne, for derefter straks igen at forsvinde. Hun stirrede et Øjeblik lige frem, hendes Ansigts Muskler strammedes. Med en let Bevægelse vinke- de hun en Boy til sig og hviskede ham nogle Ord i Øret. Drogen spærrede forfærdet Øjnene op og ilte lynsnart bort. Med Undtagelse af Norman syntes ingen at

have bemærket Oprinet. Ingen lagde heller Mærke til, at Drogen knapt et Minut efter kom tilbage og stillede en Skaal med Mælk paa Verandaen, midt foran den brede Udgangsdør.

Norman kom pludselig til at fryse. Denne Mælkeskaal kunde kun have en Betydning — der maatte være en Kobralslange i Værelset! Mælk var den eneste Løkkemad, der kunde aflede en Kobras Opmærksomhed fra Menneskene!

Uvilkaarligt saa Norman ned mod Tremmeværket, men intet usædvanligt var at bemærke. Han sad ved den yderste Ende af Bordet, langt fjernet fra Værtinden, og netop saaledes at han næsten kunde overse hele Rummet. Men ingen Steder opdagede han noget fordægtigt.

I den eneste Del af Værelset, han ikke formaade at se, stod Tjenestefolkene, parat til ved ethvert Vink at ile til. Der kunde Slangen altsaa ikke opholde sig, Der var kun een Mulighed tilbage. Men Forfærdelse stod det ham klart, at den maatte befinde sig under Bordet. Hans første Impuls var at springe op og advare Gæsterne, men straks kom han til at tænke paa, at en eneste hurtig Bevægelse kunde forskrække Slangen, og saa vilde den ufejlbarligt bide.

Hans Hjerne arbejdede feberagtigt. Et eller andet maatte ske, indtil det dødbringende Reptil var lokket bort ved Lugten af Mælken. En tilfældig Bevægelse af de tyve Fodpar under Bordet kunde jo i næste Sekund træffe Slangen og sætte den i Angst og Raseri. Pludselig fik han et Indfald. Han rev Samtalen til sig, idet han højt, med rolig, næsten tryllebindende Stemme raabte:

„Vi vil nu gøre en Prøve for at se, om vi er i Besiddelse af Selvkontrol. Jeg tæller til trehundrede — det varer fem Minutter — og i denne Tid maa ingen saa meget som røre en Muskel. Den, der bevæger sig, maa betale en Bøde paa 50 Rupier. Er alle parat? Jeg begynder at tælle“. Og førend nogen kunde svare, begyndte han:

„Een, to, tre — —“

Smilet døde hen paa alle Ansigter, alle tyve Gæster sad ubevægelige som Stenpagoder, nogle lukkede Øjnene, andre stirrede tomt hen for sig. Norman talte videre og videre. Han var allerede nær ved Enden, stadig var der ingen Bevægelse at spore under Bordet.

„Tohundredeotteoghalvfjers, — tohundredenioghalvfjers, tohundredeogfirs — —“

Da endelig dukkede det frygtede Hoved frem, et perleformet Øjenpar hævede sig et Øjeblik, saa sænkede Kroppen, og Slangelegemet snoede sig hen imod Fadet.

Da den sidstes Halespids laa paa den anden Side af Dørtærsklen, sprang Norman op og slog Dørene i.

Fire eller fem Skrig brød Stilheden . . .

„Det ser ud til, at De har Ret, Oberst Bentley“, udbød Værtinden. „Der kan ikke være nogen Tvivl om, hvem der har mest Selvbeherskelse.“

„Undskyld et Øjeblik“, afbrød Norman ham. „Endnu et Spørgsmaa maa opklares: Evelyn, hvorfra vidste Du, at Kobraen var i Værelset?“

Et mat Smil gled over hendes Ansigt, da hun svarede: „Fordi den snoede sig om mine Aukler.“

Nytaarsdigt.

Nu et Aar er gaaet til Ende, vi en Tak for det opsende til vor Fader og vor Gud, Tak for alt, hvad Du har givet, Tak for Lyset og for Livet, Tak og for dit Julebud.

Herre, lad det Aar, som kommer, bringe os en liflig Sommer og en rig og herlig Høst. Giv at Lykkens Sol oprinder over Dannemænd og Kvinder, Herre, skænk Du os din Trøst.

Vær med Skole, Hjem og Kirke, sign de Mænd, som der skal virke i din kristne Menighed. Lad dit Navn derfra udbredes og dit Ord i Hjerter fredes. Herre, skænk Du os din Fred.

Vær med Gamle og med Unge, vær med Danmarks Drot og Konge og med Landets Øvrighed. Giv at den maa saa regere, at det atter fremad bære imod Enighed og Fred.

Plej de syge, styrk de svage, vær med de, som mæt af Dage drager snart det sidste Suk. Giv at de med Fryd indstige i det lyse Himmerige. Paradis for dem opluk.

Herre, skænk os — vi som bygge i det lave — Livets Lykke, Troens Haab og Aandens Glød. Giv at der, hver Dag vi lever, sig en Tak mod Himlen hæver, for den Naade, som vi nød.

Olsker, Nytaar 1935
Magne Gammelmark.



Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir, Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag Middag.
Dina Sørensen, Allinge.

Overtræksstøvler!

Galoscher! Stort Udvalg.
Smaa Priser.

C. Larsen, Allinge.

Allinge Skærereri

anbefaler sig med al Skæring, Høvlning samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Gravsange

billigst
Allinge Bogtrykkeri.

Tegn Abonnement paa Nordbornholm

Den Krone, Bladet koster pr. Kvartal, godtgøres ved Avertering indenfor samme Tidsrum, og gør det muligt for os at vinde nyt Opland.

Hver enkelt Egn har Interesse af at have et Blad, hvori man under et kan faa Egnens Beboere i Tale. Derfor er alle Foreninger og i det hele taget alle Averterende interesserede i at „Nordbornholm“ faar saa stor en Udbredelse som mulig. —

Averterende, der tegner Annoncer for hele Kvartalet, opnaar en betydelig ekstra Rabat.

Mangler De en god Idé ved Udkast til en virksom Reklame? Vi er altid til Tjeneste med gode Raad og billigste Pristilbud.

Vi maa have Bestillinger 1935 over

Kløver-, Græs- og Roefrø

snarest mulig, for at kunne sikre Levering af bedste Sorter.

Kunstgødning og Gødningskalk

bedes forudbestilt i Nordlandets Handelshus.

Friske Æbler til smaa Priser

samt store søde Appelsiner og alle Slags tørrede Frugter af bedste Kvalitet sælges til smaa Penge.

Nordlandets Handelshus.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.